

I 1996 blev der gjort et nyt forsøg fra regeringens side på at få gennemført en hovedstadsreform, og det var meget tæt ved at lykkes, for hvis regeringen virkelig ville have gennemført en hovedstadsreform, kunne de sammen med Venstre og SF have fået et flertal for et hovedstadsamt: det såkaldte lille storamt bestående af Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune og Københavns Amt, men regeringen valgte anderledes. På grund af overordnede politiske hensyn til De Konservative i forbindelse med finanslovforhandlingerne droppede de endnu en gang hovedstadsreformen, og det skal vi kun dybt beklage i SF.

Folketinget besluttede derefter at nedsætte en opgavekommission i 1996. Den skulle ikke specifikt behandle hovedstaden, men analysere, hvordan opgaverne løses bedst i hele landet. Men i regeringsgrundlaget fra marts 1998 dukker pludselig noget nyt op: Regeringen foreslår nu, at Københavns Amts sygehusvæsen og Hovedstadens Sygehusfællesskab, det såkaldte H:S, skal sammenlægges – et forslag, som SF tog stærkt afstand fra, og det viste sig da heldigvis hurtigt, at der ikke var politisk flertal for denne umulige løsning.

Indenrigsministeren fremkom derefter med den udtalelse, at nu var tiden moden til en reel hovedstadsreform. Og vi var håbefulde, og SF gik derefter i gang med inden for egne rækker og rammer at analysere, hvad problemerne er, og hvordan de kan løses, og det resulterede bl.a. i det forslag, som vi i dag også har til behandling.

Med udgangspunkt i principperne om nærhed, sammenhæng og demokrati foreslår SF, at der oprettes et hovedstadsamt. For at kunne være handlekraftigt og styrke demokratiet skal det bestå af sammenhængende kommuner med direkte valgte politikere og klare ansvarsområder. Det vil leve op til de konklusioner, Opgavekommissionen fremkom med, nemlig en tre-niveaustyring uden mellemkommunale selskabsdannelser. Og hovedstadsamtet skal selvfølgelig have et samarbejde med de øvrige amter om trafikområdet, regionplanlægningen, sygehusene og mange andre områder, præcis som det sker i dag.

Indenrigsministeren var imidlertid ikke i stand til at holde det, han lovede om en reel hovedstadsreform, eller også – hvad man kan læse i pressen og høre i sidegangene – har der været mange aktiviteter i gang, men de er bundet i

åbenlyse personlige interesser og i navlebeskuelse.

Selvfølgelig, uden at jeg skal blande mig i andre partiers kampe og stridigheder, kan jeg dog ikke her undlade at udtrykke min undren over, hvor stor magt Københavns Kommune sammen med vedhænet Frederiksberg Kommune har over regeringen, for hvor adskiller disse kommuner sig fra andre kommuner? Jeg er da overbevist om, at borgerne i disse kommuner ville elske at have samme rettighed og indflydelse som borgerne i landets øvrige kommuner, men det må de åbenbart ikke få.

SF kan så forstå, at indenrigsministeren har taget disse, man kunne kalde dem noget magtsyge og taburetklæbende holdninger til efterretning og nu fremkommer med det fremsatte forslag om oprettelse af et udviklingsråd. Men forslaget om oprettelse af et udviklingsråd er fuldstændig modsat Opgavekommissionens anbefalinger: Det skaber en fire-niveaustyring med en indirekte valgt bestyrelse.

Udviklingsrådet løser overhovedet ikke de problemer, der er i hovedstadsområdet. Det løser ikke det demokratiske underskud, der er i hovedstaden. Tværtimod bliver Udviklingsrådet et indirekte valgt organ, en borgmesterklub uden politisk kontrol og synlighed – for slet ikke at tale om det bureaukrati, det vil skabe. Det bliver heller ikke et handlekraftigt organ, der kan træffe de rigtige beslutninger for området. I bedste fald bliver det en diskussionsklub, hvor hver borgmester kan pleje sin egen Hassan. Og jeg kunne faktisk godt blive ved.

Vi synes faktisk, det er værre end ingenting, for hvis der ikke blev lavet noget i den retning, kunne man da håbe på, at der kom noget bedre senere.

Der foregår jo i dag et godt samarbejde regionerne imellem, så det behøver der heller ikke lovgives om.

Det, der mangler, er handlekraftighed, og det får man ikke ved indirekte valg og fødte medlemmer, og det giver også anledning til ansvarsforflygtigelse.

Med disse ord vil jeg sige: Vi ville gerne være positive, og vi synes faktisk, vi har været positive og meldt ud, hvad vi gerne ville – vi havde i det mindste nogle bud, som vi gerne ville snakke om – men vi kan altså ikke støtte regeringens forslag.

Enhedslistens forslag kan SF selvfølgelig støtte, for det indeholder præcis de principper, der ligger til grund for vort eget forslag. Det er